

Sygn. akt V CSK 519/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa J. W.

przeciwko Skarbowi Państwa - Naczelnikowi Urzędu Skarbowego w L.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 marca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego we W.

z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa .../17,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2) przyznaje ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego we W. na rzecz adw. G. K. kwotę 12450 (dwanaście tysięcy czterysta pięćdziesiąt) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym,

3) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz strony pozwanej.

UZASADNIENIE

W związku z wniesieniem przez powoda J. W. skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powód powołał się na przyczyny kasacyjne z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Zgodnie z tym pierwszym przepisem przyczyną uzasadniającą wniosek jest potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Przez tę rozbieżność należy rozumieć brak zgodności rozstrzygnięć w sprawach o takich samych lub bardzo podobnych stanach faktycznych, w których mają zastosowanie te same przepisy, wykładane lub stosowane w sposób prowadzący do odmiennych – zróżnicowanych albo sprzecznych – orzeczeń albo decyzji procesowych. Skarżący powinien podać przykłady takich sprzecznych rozstrzygnięć, jednoznacznie wyłuszczyć nasuwające mu się wątpliwości związane z przepisami prawa znajdującymi zastosowanie w sprawie oraz należycie uzasadnić te wahania. Wątpliwości skarżącego dotyczą wykładni zawartego w art. 123 § 1 punkt 1 k.c., pojęcia „czynność przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia

albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia”, w kontekście tego, czy jest nią zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, skoro jego popełnienie może pociągnąć za sobą obowiązek naprawienia pokrzywdzonemu szkody wyrządzonej przestępstwem, a oceniając tę kwestię należy uwzględnić intencje pokrzywdzonego. Wbrew stanowisku powoda, wykładnia wskazanego wyżej pojęcia jest przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego, wypowiedzi przedstawicieli nauki prawa cywilnego materialnego, opracowań komentarzowych i literatury przedmiotu, stąd nie ma racjonalnej potrzeby kolejnej wypowiedzi Sądu Najwyższego na ten temat.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi obligowało skarżącego do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, widocznego przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej i bez wnikania w szczegóły sprawy. Oczywista zasadność skargi występuje bowiem w sytuacji ewidentnego naruszenia prawa, którego stwierdzenie nie wymaga dokonywania pogłębionej analizy i studiowania akt sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, nie publ., z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, nie publ., z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, nie publ., z dnia 21 maja 2008 r., nie publ., I UK 11/08, z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, nie publ.). Skarżący nie wykazał jednakże widocznej *prima vista* wadliwości zaskarżonego wyroku, stąd orzeczono, jak w sentencji. Sąd Najwyższy odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania na rzecz pozwanego na podstawie art. 102 k.p.c.